

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera ve věci žalobce: V. U., , zastoupeného: JUDr. Jaroslavem Mazancem, advokátem se sídlem v Mývaltova 1117, Ústí nad Orlicí, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 10.8.2010, č.j. ČOI 46071/10/O100/2700/10Zo/Št,

takto:

- I. Pokuta uložená rozhodnutím České obchodní inspekce, Královéhradeckého a Pardubického inspektorátu ze dne 3.6.2010, č.j. RPP 0629/2710 se snižuje na 5.000,- Kč.
- II. Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Jaroslavu Mazancovi, advokátu, se stanovuje odměna ve výši 20.491,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu zdejšího soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 6.9.2010 ve znění jejího doplnění ze dne 3.1.2011 domáhal zrušení rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce (dále jen „odvolací orgán“) blíže specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České obchodní inspekce, Královéhradeckého a Pardubického inspektorátu ze dne 3.6.2010, č.j. RPP 0629/2710. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pořádková pokuta ve výši 50.000,- Kč pro naplnění skutkové podstaty ust. § 19 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole (dále jen „zákon o kontrole“), neboť žalobce nesplnil povinnosti spočívající v poskytnutí součinnosti ve smyslu § 14 zákona o

kontrole; současně mu byla uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

V žalobě uvedl žalobce nejprve, že pokuta mu byla uložena proto, že údajně způsobil, že kontrolovaná osoba podnikatelka Romana Nováčková, IČ: 759 97 142 nesplnila povinnosti podle ust. § 14 zákona o kontrole tím, že nevytvořila základní podmínky k provedení kontroly, zejména poskytnutí součinnosti odpovídající oprávnění kontrolních pracovníků (dále jen „inspektoři“ či „kontroloři“). Žalobci je kladeno za vinu, že při kontrole dne 16.4.2010 v provozovně Bazar Habakuk na Novém náměstí 1751 v České Třebové slovně napadl inspektory provádějící kontrolu slovy: „*Vypadněte z prodejny, je zavřeno....*“ a když inspektoři odmítli opustit prodejnu do příchodu jimi přivolané hlídky Policie ČR, inspektory zamkl v provozovně a odešel. Poté se vrátil a měl bezdůvodně obvinít inspektory ze ztráty peněžní částky 20.000,- Kč a opět provozovnu s inspektory uvnitř uzamknout a vrátit se až později, když se dostavila i přivolaná hlídka Policie ČR.

Žalobce shledává napadená rozhodnutí nezákonnými a své námitky konkretizoval v následujících žalobních bodech:

V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že žalovaný porušil svou zákonnou povinnost zjistit skutkový stav co možná nejúplněji a i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch obviněného tak, aby bylo možno uzavřít, že se obviněný s pravděpodobností rovnající se jistotě dopustil jednání naplňujícího znaky správního deliktu. Rozhodnutí dle názoru žalobce v daném případě neodpovídá skutkovému stavu věci.

Ve druhém žalobním bodu žalobce tvrdí, že nebyly provedeny důkazy navrhané žalobcem, čímž byl žalobce zkrácen na jeho právech. Žalobce připustil, že správní orgán vedoucí řízení má právo vlastní úvahou dospět k rozhodnutí, které důkazy provede a které označí za zbytečné a návrhu na jejich provedení nevyhoví. Toto právo však dle žalobce nelze chápat jako právo absolutní, jeho uplatnění nesmí být v rozporu s právem obviněného na spravedlivý proces. Odvolací orgán se ani nevypořádal se všemi odvolacími námitkami.

Ve třetím žalobním bodu žalobce zdůraznil, že správnímu orgánu mělo být zřejmé, že žalobce jedná neadekvátně a není se schopen sám řádně hájit, neboť ve správním řízení předložil pouze velmi stručnou lékařskou zprávu ze dne 21.6.2010, kterou se zabýval ve svém rozhodnutí pouze žalovaný, a to dle názoru žalobce nedostatečně. S odkazem na svůj špatný psychický stav navrhl, aby bylo zkoumáno, zda mohl v době údajného spáchání deliktu rozpoznat, zda jde o porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem a mohl své jednání ovládat.

Závěrem žalobce uvedl, že pobírá jen částečný invalidní důchod a nepodniká, pokuta uložená v maximální možné výši 50.000,- Kč je tak s přihlédnutím ke všem okolnostem a zdravotnímu stavu žalobce nepřiměřená a v podstatě lidsky likvidační. Žalobce též navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek s ohledem na skutečnost, že by výkon rozhodnutí nebo jeho jiné právní následky pro žalobce znamenaly nenahraditelnou újmu.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2012, č.j. 3 A 109/2010-68 bylo rozhodnuto tak, že pokuta uložená rozhodnutím České obchodní inspekce, Královéhradeckého a Pardubického inspektorátu ze dne 3.6.2010, č.j. RPP 0629/2710 se snižuje na 5.000,- Kč; v ostatním zůstávají rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně nedotčena. Současně soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a určil ustanovenému zástupci žalobce výši odměny.

V projednávané věci soud dospěl k závěru, že bylo prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu pořádkového deliktu. Žalobce ve správním řízení tvrdil, že je vzhledem k jeho osobním poměrům neúměrná a „*v podstatě lidsky likvidační*“, k těmto svým tvrzením však neoznačil žádné důkazy ani je blíže nerozvedl. V průběhu správního řízení pak žádné důvody, z nichž by vyplývala nutnost před uložením sankce prošetřit poměry žalobce, nenastaly. Z obsahu správního spisu vyplývá (např. tvrzení žalobce o sbírce starožitností, zamýšlené zřízení muzea starožitností a kuriózních věcí), že žalovaný neměl důvod se domnívat, že trest bude pro žalobce nepřiměřený. Žalobce pak tvrdil a prokazoval nepřiměřenost trestu vzhledem ke svým majetkovým poměrům až v řízení před soudem.

Soud se ztotožnil s názorem žalovaného o závažnosti správního deliktu a způsobu jeho spáchání i jeho odůvodnění uložení pokuty při horní hranici zákonné sazby. Žalobce však v řízení před soudem prokázal, že tato sankce převyšuje pětinasobek jeho měsíčního příjmu. Soud vzal ve zřetel i skutečnost, že žalobce je od 5. 9. 2007 veden v evidenci uchazečů o zaměstnání. V souvislosti s uvedeným dospěl Městský soud v Praze k závěru, že uložená výše sankce i za takto závažný delikt je zjevně nepřiměřená. Soud proto shledal důvod pro její moderaci ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s.ř.s.

Ke kasační stížnosti žalovaného rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 12. 2013, č.j. 2 As 130/2012 - 20 tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2012, č.j. 3A 109/2010-68 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve uvedl, že se s ohledem na rozsah kasační stížnosti, mohl zabývat toliko postupem městského soudu při užití jeho moderačního oprávnění podle § 78 odst. 2 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce již v žalobě argumentoval nepřiměřeností uložené pokuty a jejím likvidačním charakterem (s ohledem na svůj zdravotní stav a osobní poměry), lze návrh na moderaci pokuty považovat za přímé vyústění žalobní námitky nepřiměřenosti pokuty. Nejvyšší správní soud mj. poukázal na to, že v nyní posuzované věci lze z odůvodnění napadeného rozsudku soudu seznat, že se městský soud ztotožnil se závěry stěžovatelky o naplnění skutkové podstaty spáchaného deliktu i o závažnosti způsobu jeho spáchání, nicméně při zohlednění majetkových poměrů žalobce dospěl k závěru, že výše uložené pokuty je z tohoto pohledu zjevně nepřiměřená a z tohoto důvodu ji snížil na jednu desetinu. Postupoval tedy v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu, že kromě kritéria významu chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsobu spáchání správního deliktu, jeho následků a okolností, za nichž byl spáchán, je nutno přihlédnout i k majetkovým poměrům delikventa; posledně zmiňované hledisko musí být přitom zohledněno bez ohledu na to, zda takový pokyn vyplývá z konkrétní aplikované právní úpravy (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2006, č. j. 2 As 33/2006 - 102). Městský soud tedy bral v potaz kritéria, která měl hodnotit při provádění vlastního uvážení stran (ne)přiměřenosti

uložené pokuty, nicméně kritérium majetkových poměrů žalobce nevyhodnotil komplexně a nevzal v potaz všechny skutečnosti, které vyplynuly v rámci soudního řízení.

Při hodnocení majetkových poměrů žalobce městský soud zohlednil skutečnosti, které tvrdil žalobce a které vyplynuly i z jeho žádosti o ustanovení advokáta a z potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech žalobce ze dne 1. 9. 2010. Ze zmiňovaného potvrzení přitom vyplývá, že žalobce je invalidní důchodce a pobírá důchod ve výši 6190 Kč měsíčně a jeho dalším příjmem je nájemné ve výši 3000 Kč měsíčně za pronájem nemovitosti v obci Rviště; další nemovitost – rodinný dům v obci Pacov – je neobyvatelný. Žalobce má dluhy v celkové výši 350.000 Kč. K potvrzení žalobce připojil i výpis ze svého běžného účtu za měsíc srpen 2010, který potvrzuje jeho tvrzení o výši jeho příjmů z pronájmu nemovitosti a z invalidního důchodu. Na jednání městský soud provedl důkaz přípisem Úřadu práce ČR, ze kterého se podává, že žalobce je od 5. 9. 2007 veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, a důkaz oznámením České správy sociálního zabezpečení ze dne 18. 12. 2010, podle kterého žalobce pobírá invalidní důchod prvního stupně ve výši 6407 Kč měsíčně.

Na druhou stranu je zjevné, že městský soud do své úvahy o majetkových poměrech žalobce vůbec nezahrnul tvrzení uplatněná stěžovatelkou na soudním jednání, ačkoliv svým vystoupením na jednání relevantním způsobem zpochybnila shora naznačenou majetkovou situaci žalobce, když poukázala na skutečnost, že žalobce byl v době vydání napadeného rozhodnutí společníkem obchodní společnosti a osobou podnikající podle živnostenského zákona a dále uvedla, že podle katastru nemovitostí je žalobce vlastníkem několika nemovitostí (jedna je zatížena zástavním právem), přičemž dvě z nich aktuálně prodává. Přímou na jednání pak předložila i výpis z obchodního rejstříku společnosti BAZAR HABAKUK, s. r. o., v likvidaci (kde byl žalobce společníkem), výstup z internetu ze dne 3. 8. 2012 dokládající, že žalobce inzeruje prodej nemovitostí; předložila též výpisy z katastru nemovitostí (spolu s navazující fotodokumentací), ze kterých vyplývá, že žalobce je vlastníkem či spoluvlastníkem konkrétních nemovitostí ve Skuhrově u České Třebové, Cetorazu, v Pacově, v Hradci nad Svitavou a ve Rvišti. S ohledem na uvedené, Nejvyšší správní soud shledal, že městský soud při užití svého diskrečního oprávnění nezohlednil veškeré skutečnosti, které vyšly v řízení před ním najevo a ani zjištění příjmových poměrů neprovedl bezvadným způsobem, neboť z předloženého výpisu z běžného účtu za měsíc srpen 2010 se podává, že na účet žalobce byla poukázána ještě částka 7000 Kč. Městský soud však nezjišťoval, jaký je původ této částky, zda ji žalobce dostává pravidelně, či zda šlo o jednorázovou úhradu (a za co), atd.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud prokazatelně nevyhodnotil všechny skutečnosti týkající se příjmových a majetkových poměrů žalobce, a proto nemůže obstát ani jeho následná úvaha o (ne)přiměřenosti uložené sankce.

S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů skutkových a uzavřel, že v dalším průběhu se městský soud vypořádá se všemi důkazními prostředky, popř. sám doplní dokazování tak, aby byly osobní, příjmové a majetkové poměry žalobce postaveny najisto.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 7. 3. 2014 k doložení aktuálních majetkových poměrů žalobce uvedl, že :

- by měly být prověřeny majetkové poměry firmy BAZAR HABAKUK s.r.o. ,

- byť žalobce označuje nemovitosti ve svém vlastnictví za neprodejné, je třeba poukázat na jejich počet a hodnotu, není-li zájemce o jejich koupi, neznámá to, že by nemohly být nabízeny za nižší cenu,
- žalobce má možnost ve smyslu ust. § 156 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění, požádat o rozložení úhrady pokuty formou splátek, což by mohlo podstatně snížit bezprostřední dopad sankce na ekonomickou situaci žalobce
- žalovaný má za to, že výše sankce i s přihlédnutím k aktuálním majetkovým poměrům žalobce by se měla pohybovat v řádu deseti tisíců.

U jednání, které se konalo dne 2. 7. 2014, Městský soud v Praze vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s.ř.s.) z důvodů uvedených v rozsudku tohoto soudu, doplnil důkazní řízení, přičemž zjistil:

- z kopie „Oznámení“ České správy sociálního zabezpečení ze dne 15. 12. 2013, že žalobci byl upraven vyplácený invalidní důchod I. stupně na částku 6 641 Kč;
- z kopie „Posudku o invaliditě“ ze dne 8. 6. 2011, že v případě žalobce se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 26 zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění, nadále se jedná o invaliditu I. stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) citov. zákona, posuzovaný je schopen po vzniku invalidity I. stupně vykonávat soustavou výdělečnou činnost jen v podstatně menším rozsahu a intenzitě, míra poklesu pracovní schopnosti se stanovuje na 40%;
- z kopie lékařské zprávy vyhotovené MUDr. M. B. dne 7. 2. 2013, že pacient (žalobce pozn. soudu) má kombinované bolesti hlavy s migren. složkou;
- z veřejné části živnostenského rejstříku pořízeného z internetu dne 3. 1. 2011, že žalobce má živnostenské oprávnění k provozování hostinské činnosti vydané na dobu neurčitou s tím, že provozování živnosti je přerušeno od 12. 7. 2010, dále živnostenské oprávnění – výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona vydané na dobu neurčitou s tím, že provozování živnosti je přerušeno od 12. 7. 2010 a živnostenské oprávnění – koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje s tím, že provozování živnosti je přerušeno od 30. 6. 2008;
- z kopie informace o volných místech a úřadech práce, že referentkou žalobce na Úřadu práce je referentka Jitka Votočková, u ručně uvedených dat 27. 1. 2014 a 31. 3. 2014 chybí podpis;
- z výpisu z obchodního rejstříku ze dne 6. 2. 2014 vedeného Krajským soudem v Hradci Králové, odd. C, vložka 10665, že obchodní firma BAZAR HABAKUK s.r.o. je v likvidaci, likvidátorem firmy je R. H., Dlouhá Třebová 34;
- z přípisu likvidátora firmy BAZAR HABAKUK s.r.o. R. H. ze dne 9. 6. 2014, že firma nemá žádný majetek a žalobce odmítá uhradit dluh vůči Finančnímu úřadu Ústí nad Orlicí, v současné době nelze firmu zlikvidovat, protože pan U. se odmítá účastnit valné hromady a je nekomunikativní (nepřebírá poštu);
- z nevýhradní smlouvy o zprostředkování a poskytování služeb ze dne 27. 11. 2011, že žalobce uzavřel smlouvu na dobu neurčitou s firmou M end M Reality holding a.s., jejímž předmětem je nemovitost na adrese Pacov, Antonína Sovy 426 za kupní cenu včetně provize 2.700.000,- Kč;

- z nevýhradní smlouvy o zprostředkování a poskytování služeb ze dne 27. 11. 2011, že žalobce uzavřel smlouvu na dobu neurčitou s firmou M end M Reality holding a.s., jejímž předmětem je nemovitost na adrese CETORAZ za kupní cenu včetně provize 770.000,- Kč;
- z nevýhradní smlouvy o zprostředkování a poskytování služeb ze dne 19. 12. 2011, že žalobce uzavřel smlouvu na dobu neurčitou s firmou M end M Reality holding a.s., jejímž předmětem je nemovitost na adrese Rviště, rodinný dům č.p. 38, parcela st. 43 – na LV č. 588 za kupní cenu včetně provize 999.000,- Kč;
- z nevýhradní smlouvy o zprostředkování a poskytování služeb ze dne 19. 12. 2011, že žalobce uzavřel smlouvu na dobu neurčitou s firmou M end M Reality holding a.s., jejímž předmětem je převod nebytového prostoru č. 301 v I. NP bytového domu s č.p. 1751 na adrese Nové nám. č.p. 1751, Česká Třebová za kupní cenu včetně provize 1.075.000,- Kč;
- z nevýhradní smlouvy o zprostředkování a poskytování služeb ze dne 19. 12. 2011, že žalobce uzavřel smlouvu na dobu neurčitou s firmou M end M Reality holding a.s., jejímž předmětem je podíl poloviny na p.p.č. 7138 a 7173 (LV 298) v Hradci nad Svitavou za kupní cenu včetně provize 246.000,- Kč;
- z výzvy provedení kontrolní prohlídky Městského úřadu nad Orlicí, stavebního úřadu ze dne 21. 8. 2013, že dne 5. 9. 2013 bude provedena v 9,00 hod. na stavbě nepropustné jímky na vyvážení u rodinného domu č.p. 38 ve Rvišti na pozemku p.č. 179/1 v k. ú. Rviště s tím, že stavební úřad vydal dne 17. 5. 2012 rozhodnutí o nařízení nezbytných úprav na stavbě výše uvedené nepropustné jímky;
- z dohody o další majetkové účasti na činnosti družstva ze dne 1. 11. 2008, že smlouvu uzavřel žalobce jako člen družstva s Bytovým družstvem U kašny, se sídlem Česká Třebová, Nové nám. 1749 a, že se v ní zavázal k úhradě další majetkové účasti na činnosti družstva ve výši 523.228 Kč s tím, že tato částka bude členem hrazena v pravidelných měsíčních splátkách v předpokládané výši 4.051 Kč měsíčně;
- ze smlouvy o nájmu nebytového prostoru ze dne 1. 12. 2008, že žalobce ji uzavřel jako člen družstva s Bytovým družstvem U kašny, se sídlem Česká Třebová, Nové nám. 1749, které mu přenechalo jako nájemci do užívání nebytový prostor č. 301 o výměře 76,60 m² a to na dobu určitou od 1. 12. 2008 do 30. 11. 2023 s tím, že nájem je do 30. 11. 2009 stanoven ve výši 6.894 Kč;
- z výpočtového listu Bytového družstva U kašny, se sídlem Česká Třebová, Nové nám. 1749 ze dne 1. 12. 2008, že celková úhrada nájemce V. U. za užívání nebytového prostoru činí 9.269 Kč měsíčně;
- ze smlouvy o úvěru ze dne 26. 5. 2010, že byla uzavřena mezi klientem tj. žalobcem a bankou tj. Českou spořitelnou, a.s., jejím předmětem je poskytnutí úvěru až do výše 300.000 Kč s tím, že úvěr se poskytuje bez sledování účelu použití prostředků úvěru;
- ze „Smlouvy o úvěru“ ze dne 16. 9. 2013, že byla uzavřena mezi klientem tj. žalobcem a bankou tj. Českou spořitelnou, a.s., jejímž předmětem je poskytnutí spotřebitelského úvěru až 251.587 Kč s tím, že použití půjčených peněz je omezeno pouze na sjednaný účel, kterým je konsolidace úvěrů nebo půjček, přičemž konsolidací se rozumí úplné splacení úvěrů nebo půjček a jejich sloučení do jednoho

nového úvěru. Banka se zavázala splatit závazek ve výši 201.587 Kč, přičemž bylo dohodnuto, že celková splatná částka tj. součet výše poskytovaného úvěru a výše celkových nákladů úvěru bude 387.558 Kč;

- z žádosti o předčasné splacení úvěru ze dne 10. 12. 2013, že žalobce požádal banku Českou spořitelnu, a.s. o předčasné splacení úvěru s tím, že prostředky na splacení úvěru ve výši 250.426,95 Kč budou zaslány nejpozději do 20. 12. 2013;
- z žádosti o úvěr ze dne 10. 12. 2013, že žalobce požádal banku GE Money Bank o úvěr ve výši 275.000 Kč s tím, že současné závazky představuje úvěr u České spořitelny, a.s. ve výši 251.587 Kč;
- z přípisu ze dne 9. 6. 2014 likvidátora firmy BAZAR HABAKUK, s.r.o.R. H., že firma nemá žádný majetek, dluh vůči finančnímu úřadu odmítá p. U. zaplatit, přestože je polovičním vlastníkem, celkově je jeho postoj k řešení nekomunikativní.

Žalobce ke svým osobním a majetkovým poměrům u jednání uvedl mj., že pravidelně má pouze částečný invalidní důchod. Nepravidelné příjmy má, když něco prodá. Tak např. prodal Škodu 1000 MB, sekačku na trávu. K dotazu ohledně částky 7.000,- Kč, která mu byla zaslána na účet v měsíci srpnu 2010, žalobce uvedl, že si to nepamatuje, pravidelné částky v roce 2010 nedostával, nebyla to opakující se měsíční částka, tenkrát dostával nájem 3000,- Kč, to padlo před 2 lety, protože pak úřad zjistil, že se tam nesmí bydlet. Činnost na základě živnostenských povolení pozastavil, protože doufal, že po mozkové mrtvici se situace zlepší, ale nezlepšila se, spíš se to zhoršuje. Bydlí v prodejně, protože nemá, kde bydlet. Je to ta prodejna, co má pronajatý nebytový prostor od družstva. Platí tam pravidelně přes 10.000,-Kč. Splácí úvěr od banky GE Money Bank, něco přes 4 tisíce. Je vlastníkem nemovitostí, jichž se týkají smlouvy o zprostředkování a poskytování služeb, které tu byly čteny, pořád je prodává, ale ty ceny jsou rapidně nižší. Už to teď nabízí na splátky, ale nikdo to nechce, vilu v Pacově, ta je v dezolátním stavu, tu nabízí na splátky za 20 000,- měsíčně a cena je taková, že realitka dostala možnost sama upravit cenu. Nemovitosti chce prodat a všeho se zbavit.

K dotazu, jak vykryvá rozdíl mezi příjmy a výdaji, žalobce uvedl, že něco ze svých věcí prodá. Měl dřív bazar, prodává, když cítí, že málo splácí, nechce se dostat do exekuce.

Dříve dělal na jaderných elektrárnách u Sigmy Modřany, byl na Dukovanech, ale neudělal psychologické vyšetření, tak to bohužel nejde, jinou nabídku nedostal, je mu 57 let. Úspory z minulosti nemá.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Po provedení doplnění dokazování výše uvedenými důkazními prostředky dospěl soud opětovně k závěru, že žalobce nebyl úspěšný ohledně jeho námitek uplatněných v žalobě, tedy, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav, neboť již správní orgán I. stupně skutkový děj popsal podrobně na str. 2 rozhodnutí ze dne 3. 6. 2010. Soud pro stručnost na toto rozhodnutí odkazuje a dodává, že skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu a úvahy, z něj vycházející jsou logické, srozumitelné a soudem přezkoumatelné. Listiny týkající se provádění kontroly shromážděné ve správním spise představují důkazní prostředky, jenž umožnily správním orgánům přijmout jednoznačný závěr o naplnění správního deliktu žalobcem. Neadekvátní jednání, jehož se žalobce dopustil, a jehož nepřiměřenost i sám později v rámci odvolání potvrdil a to včetně uzamčení kontrolorů v prostorách prodejny (na straně 2 odvolání), ve svém důsledku vedlo k uložení pořádkové pokuty.

Tvrzení žalobce uváděné ve správním řízení, že v den kontroly byl v provozovně jako člen bytového družstva a nikoli jako „osoba zajišťující prodej“ je vyvráceno nejen kontrolním protokolem, ale i písemným dokladem o nákupu zboží v celkové ceně 2.890,- Kč, jenž obsahuje i razítko s identifikačními údaji podnikatelky Romany Nováčkové. Z těchto důvodů proto soud nepřistoupil ani k doplňování důkazního řízení o výsledcích svědka Jiřího Šindeláře, jehož osoba byla nadto poprvé označena jako svědek přítomný kontrole prováděné dne 16. 4. 2010 až v rámci soudního řízení (v rámci správního řízení nebyla uváděna jako osoba přítomná kontrole ani kontrolory ani žalobcem).

K námitce, že nebyly provedeny důkazy navržené žalobcem, čímž měl být zkrácen na svých právech a rovněž k námitce, že v důsledku neprovedení těchto důkazů dospěly správní orgány k nesprávným skutkovým zjištěním, soud uvádí, že ani tyto námitky nemohl shledat úspěšnými, neboť z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce v průběhu řízení před prvoinstančním správním orgánem žádné důkazní návrhy nečinil, pouze uvedl, že je po mozkové mrtvici. Až s podaným odvoláním předložil odvolacímu správnímu orgánu lékařskou zprávu, s jejímž obsahem a možným vlivem zdravotní poruchy uvedené ve zprávě na posuzované jednání žalobce se odvolací orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 3 dostatečně vypořádal. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (s odkazem na odbornou literaturu) vyplývá, že ohledně charakteru zdravotní poruchy žalobce a jejích následků učinil odvolací orgán vlastní, z pohledu soudu dostatečný závěr. Byť lze připustit, že ze strany odvolacího orgánu nemohlo jít o odborné posouzení z hlediska zdravotního stavu delikventa, přesto z textu lékařské zprávy ze dne 21. 6. 2010 lze učinit zcela jednoznačný závěr (který se shoduje i se závěrem odvolacího orgánu), že cévní mozková příhoda prodělaná žalobcem v roce 2006 má vliv toliko na zhoršenou verbální komunikaci tj. komunikaci vyjádřenou slovy, a nikoli na jeho osobní jednání spočívající např. v uzamknutí předmětné prodejny včetně inspektorů. Práva žalobce byla nadto hájena ve správním řízení jeho právním zástupcem a odvolací orgán se se všemi námitkami obsaženými v odvolání žalobce řádně vypořádal (viz 2 strana napadeného rozhodnutí). Soud proto dospěl k závěru, že procesní práva žalobce nebyla nijak dotčena.

Soud neshledal důvodnou ani námitku, že mělo být prošetřeno, zda byl v době svého deliktního jednání přičetný. Pro vznik odpovědnosti žalobce za správní delikt dle ust. § 19 zákona o kontrole je nutné zavinění žalobce, jde o odpovědnost subjektivní (viz rozsudek

Vrchního soudu v Praze ze dne 4.7.2001, sp.zn. 7 A 16/2000). Nepříčetnost, tedy neschopnost pachatele z důvodu duševní poruchy rozpoznat, že svým jednáním porušuje nebo ohrožuje zájem chráněný zákonem a současně neschopnost své jednání ovládat, je důvodem pro vyloučení odpovědnosti pachatele za delikt ní jednání (§ 5 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, *per analogiam*). Důvodem pro zkoumání přičetnosti žalobce by byly okolnosti, které by zavadaly důvod k domněnce, že žalobce trpí nebo v době jednání trpěl duševní poruchou. Z žalobcem předložených důkazů (*lékařské zprávy MUDr. M. B. vystavené dne 30.6.2006 a 21.6.2010*) a výsledků šetření vyplývá, že zdravotní porucha žalobce nemá vliv na jeho jednání, ale pouze na jeho vyjadřování. Jeho zdravotní porucha jeho duševní stav nijak neovlivňuje, má vliv pouze na plynulost a rychlost jeho verbální komunikace s okolím, nikoli na její obsah. I za stresové situace, kdy mohla být tato schopnost žalobce snížena, je nemyslitelné, aby se komunikace žalobce s inspektory odehrávala ve správním řízení jednoznačně prokázaným způsobem právě z důvodu této poruchy. Je zřejmé, že další jednání žalobce (opakované uzamčení inspektorů v prodejně, obvinění ze zcizení hotovosti) pak jeho zdravotní poruše skutečně přičítat nelze. Na základě shora uvedeného soud neshledal důvod pro provedení dalšího dokazování žalobcem navrhovaným znaleckých zkoumáním jeho duševního stavu, když závěr o přičetnosti žalobce v době jeho jednání a tím i odpovědnosti za jeho jednání lze učinit na základě důkazů již provedených. Lze dodat, že sama lékařská zpráva MUDr. M. B. nevzbuzuje žádné pochybnosti o svém obsahu ani nevyvolává nutnost bližšího doplnění pro předmětné řízení.

Na základě výše uvedeného skutkového zjištění tedy dospěl soud znovu k závěru, že v daném případě není důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí a to ani s ohledem na výši uložené sankce, neboť pokuta byla správními orgány uložena v zákonných mezích (§ 19 odst. 1 zákona o kontrole) poté, co bylo prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu pořádkového deliktu. Žalobce ve správním řízení tvrdil, že je vzhledem k jeho osobním poměrům neúměrná a „*v podstatě lidsky likvidační*“, k těmto svým tvrzením však neoznačil žádné důkazy ani je blíže nerozvedl. V průběhu správního řízení pak žádné důvody, z nichž by vyplývala nutnost před uložením sankce prošetřit poměry žalobce, nenastaly. Z obsahu správního spisu vyplývá (např. tvrzení žalobce o sbírce starožitností, zamýšlené zřízení muzea starožitností a kuriózních věcí), že žalovaný neměl důvod se domnívat, že trest bude pro žalobce nepřiměřený. Žalobce pak tvrdil a prokazoval nepřiměřenost trestu vzhledem ke svým majetkovým poměrům až v řízení před soudem.

Soud po doplněném dokazování dospěl k závěru, že žalobce se sice dopustil závažného správního deliktu, na druhou stranu však jeho majetkové a osobní poměry jsou významně ovlivněny tím, že žalobce je invalidní, má omezené výdělkové možnosti, přičemž uložená pokuta převyšuje pětinasobek jeho pravidelného měsíčního příjmu. Je sice skutečností, že žalobce je vlastníkem vícero nemovitostí, jejichž cena odhadnutá ve smlouvách o zprostředkování a poskytování služeb není zanedbatelná (viz str. 5 a 6 tohoto rozsudku), avšak lze důvodně předpokládat pravdivost žalobcova tvrzení o neprodejnosti těchto nemovitostí z důvodu špatného technického stavu (který lze předpokládat i z důvodu neinvestování do jejich údržby), neboť tato situace zůstala v průběhu soudního řízení neměnná. Naopak žalobce prokázal, že od rozhodnutí Městského soudu v Praze dne 8. 8. 2012 vzrostlo jeho zadlužení, neboť z předložených listin vyplývá, že zatímco měl ze smlouvy o úvěru ze dne 26. 5. 2010, kterou uzavřel s Českou spořitelnou, a.s., dluh do výše

300.000 Kč, ze smlouvy o úvěru ze dne 16. 9. 2013, kterou uzavřel s Českou spořitelnou, a.s., vyplývá, že žalobci byl poskytnut úvěr až 251.587,- Kč s určeným účelem použití půjčených peněz, kterým je konsolidace úvěrů nebo půjček a banka se zavázala splatit závazek ve výši 201.587,- Kč, přičemž bylo dohodnuto, že celková splatná částka tj. součet výše poskytovaného úvěru a výše celkových nákladů úvěru bude činit 387.558,- Kč. Soud vzal ve zřetel rovněž skutečnost, že i když žalobce je padesátiprocentním spoluvlastníkem firmy BAZAR HABAKUK, s.r.o. v likvidaci, dle vyjádření jejího likvidátora ze dne 9. 6. 2014 pana R. H., firma nemá žádný majetek, naopak z přípisu vyplývá, že má vůči finančnímu úřadu dluh.

Soud rovněž přihlédl ke skutečnosti, že žalobce je od 5. 9. 2007 veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, přičemž živnostenskou činnost, ke které je oprávněn, má pozastavenou.

V souvislosti s uvedeným, soud uzavírá, že v daném případě se jedná o výjimečnou situaci, jejíž specifikum spočívá v tom, že na jedné straně je spáchán závažný správní delikt, na druhé straně však žalobce předloženými důkazními prostředky prokázal, že jeho pravidelné měsíční příjmy nejsou způsobilé pokrýt ani jeho pravidelné měsíční výdaje, je tudíž odkázán na nepravidelný příjem v podobě prodeje movitých věcí. Byť žalobce je vlastníkem i několika nemovitostí, soud má za to, že nelze kalkulovat (předjímat), zda, kdy a popř. za jakou cenu je možný jejich prodej.

Soud proto shledal důvod pro moderaci uložené pokuty ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s.ř.s.

Jako přiměřený trest za posuzované deliktní jednání žalobce shledal soud pokutu ve výši 5.000,- Kč. I takto snížený trest bude plnit svůj preventivní a represivní účel, když i v této výši bude pro žalobce s ohledem na jeho majetkové poměry újmou znatelnou a nikoli zanedbatelnou. Soud však nepřisvědčil návrhu žalobce, aby od uložení pokuty zcela upustil, neboť uložená sankce musí pro pachatele představovat negativní důsledek jeho protiprávního jednání, když jedině tak může mít požadovaný represivní i výchovný účinek.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tedy soud pokutu uloženou žalobci ve výši 50.000,- Kč v souladu s ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. snížil a uložil žalobci pokutu ve výši 5.000,- Kč.

Soud rozhodl již v rozsudku ze dne 8. 8. 2012 o odměně a náhradě hotových výdajů soudem ustanoveného zástupce žalobce z řad advokátů spočívající v odměně za 3 úkony (za převzetí věci, podání žaloby a účast při ústním jednání) po 2.100,- Kč a třikrát paušální částku po 300,-Kč, tj. částka 7.200,-Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 vyhlášky č. 177/1990 Sb. ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.). Soud přiznal náhradu jízdních výdajů vlakem za cestu k jednání soudu a zpět na trase Ústí nad Orlicí – Praha ve výši 580,- Kč a dále soud přiznal i náhradu za zmeškaný čas dle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu ve výši 1.000,- Kč a dle § 14 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu ve výši 100,- Kč a 20% DPH z částky 8. 880,- Kč, tj. 1.776,- Kč; celkem tedy soud přiznal žalobci 10. 656,- Kč. Tato částka byla i zástupci žalobce soudem zaplacená a to dne 24. 9. 2012.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 12. 2013, č.j. 2 As 130/2012 - 20 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2012, č.j. 3 A 109/2010-68, včetně výroku o odměně ustanoveného zástupce, proto soud znovu přiznal ustanovenému zástupci odměnu, která byla uvedena v tomto rozsudku a navýšil ji o částku spočívající v odměně za 2 úkony (za přípis zástupce ohledně majetkových poměrů žalobce ze dne 7. 2. 2014 a účast při ústním jednání) po 3.100,- Kč, k této částce soud připočítal dvakrát paušální částku po 300,-Kč, tj. celkem 6.800,-Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 vyhlášky č. 177/1990 Sb. ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.), což činí včetně 21% DPH z částky 6. 800,- Kč 1.428,- Kč. Soud přiznal dále náhradu jízdních výdajů vlakem za cestu k jednání soudu a zpět na trase Ústí nad Orlicí – Praha ve výši 407,- Kč (jak doložil zástupce u ústního jednání) a náhradu za zmeškaný čas dle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu ve výši 1.200,- Kč. celkem tedy soud přiznal žalobci 9.835,- Kč, která bude zástupci žalobce soudem teprve zaplacená.

Součet již proplacené částky 10. 656,- Kč a částky 9.835,- Kč činí celkem 20.491,- Kč a v této výši náleží odměna zástupce žalobce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku není kasační stížnost přípustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V takovém případě lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od doručení rozsudku.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec, nebo člen, který za něj jedná, nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2. července 2014

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková